

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.201/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	Országos Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve utca 4-6.)
Az alperes képviselője:	név1 r. alezredes
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó igény (jubileumi jutalom) tárgyában indult közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 34.K.703.673/2023/5. számú ítélete

Í t é l e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 323.280 (háromszázhuszonhárom-kétszáznyolcvan) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I.

A felperes korábbi és részben párhuzamos igényérvényesítései

[1] A felperes ny.r. dandártábornok, hivatásos szolgálati jogviszonyát az alperes egészségügyi alkalmatlanság miatt 2011. augusztus 7-én megszüntette, és a köztársasági elnök 2011. augusztus 8-ával nyugállományba helyezte. A belügyminiszter a személyi állományra vonatkozó határozatszáml számú határozatában (egyebek mellett) a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: rHszt.) 326.§ (1) bekezdése szempontjából figyelembe vehető szolgálati idejének kezdetét 1974. január 1. napján állapította meg, rögzítette, hogy a rHszt. 110.§ (3) bekezdés d) pontja alapján–figyelemmel az (1) bekezdés d) pontjára–40 év szolgálati viszonyban töltött idő után járó 7 havi távolléti díjnak megfelelő összegű jubileumi jutalomra jogosult. A jubileumi jutalom kifizetése a felmentési idő utolsó napján (2011. augusztus 7.) esedékes.

[2] A felperes 2012. augusztus 6-án szolgálati panaszt terjesztett elő előjárójához, amelyben kérte, hogy a fegyveres szerv hivatalból vizsgálja, hogy megbetegedése, melynek folytán a hivatásos szolgálatra alkalmatlannak minősítették, a szolgálati kötelekkel összefügg-e. Szolgálati vezetője a 2012. szeptember 28-án kelt határozatszám2, számú elsőfokú határozatával a felperes egészségkárosodását a szolgálati kötelekkel nem összefüggőnek minősítette. A felperes fellebbezése folytán eljár alperes vezetője – megismételt eljárást követően – a 2015. április 2-án kelt határozatszám3 számú másodfokú határozatával a minősítést helybenhagyta, megállapította, hogy a felperes megbetegedése szolgálati kötelekkel nem összefüggő. A döntés jogorvoslatról történő tájékoztatását a 2015. június 25-én kelt határozatszám4 számú határozatával kijavította. A jogerős minősítő határozattal szemben a felperes 2015. május 13-án keresetet terjesztett elő, amelynek folytán a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon (a továbbiakban: FKMB) 24.M.1432/2015. számon szolgálati kötelekkel összefüggő minősítés és kártérítés megfizetése iránt per indult. A felperes a perben többször módosított és pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az egészségügyi alkalmatlanságát megalapozó megbetegedése túlnyomórészt szolgálattal összefüggő, és 2010. július 21-től 2017. február 28-ig 12.876.589 forint lejárt keresetvesztési járadék, 2017. március 1-től havi 155.000 Ft járadék, 2.034.118 forint szolgálati időt elismerő támogatás, valamint 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy keresőképtelen állományba kerülését megalapozó betegsége azért alakult ki, mert az Szolgálatának korábban kinevezett vezetője sértő, rágalmozó kijelentéseket tett rá, valamint „kirúgással” és azzal fenyegette, hogy nem fogja az igényelt szolgálati lakást megkapni.

[3] Az FKMB a 24.M.1432/2015/50. számú ítéletével kiegészített 24.M.1432/2015/42. számú ítéletével kötelezte az alperest 12.876.589 forint keresetvesztési járadék, ezen összeg után 2013. november 9-től a kifizetésig számított késedelmi kamata, 2017. március 1-től havi 155.000 forint járadék és 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére; a szolgálati időt elismerő támogatás megfizetésére irányuló kereseti kérelem tárgyában a pert megszüntette, egyebekben a felperes keresetét elutasította. Az alperes fellebbezése folytán eljár Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2018. július 6-án kelt és jogerős 7.Mf.681.025/2017/10. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét, - így a permegszüntetéssel érintett, szolgálati időt elismerő támogatási részt - nem érintette, fellebbezett részét megváltoztatta, a nemvagyoni kártérítés tekintetében a keresetet elutasította; a felperest megillető elsőfokú perköltség összegét 650.000 forintban állapította meg, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A fellebbezésre tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta a járadék iránti igény érvényesíthetőségének kezdő időpontját is, rögzítette, peradat volt, hogy a felperes a betegségének szolgálati kötelekkel

való összefüggését első alkalommal a 2012. augusztus 6-án benyújtott szolgálati panaszában állította, ekkor csupán ennek megállapítását kérte járadék, kártérítés megfizetésével kapcsolatos igénye nem volt. A 2014. július 24-én benyújtott kártérítési igényében már a keresetben foglaltakkal egyezően kérte a betegállomány idejére (2010. 08. 21. és 2010. 12. 08.) illetménykülönbözet, illetve 2011. augusztus 8-tól szolgálati nyugdíj és illetménykülönbözet megfizetését a jövőre nézve járadékként. Megállapította, hogy felperes járadékigénye nem évült el. Nem képezte fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság vizsgálatának irányát a szolgálati időt elismerő támogatás tekintetében a permegszüntetés jogszerűsége, így megállapítást sem tett rá. A jogerős ítélet ellen az alperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a 2017. március 27. napján kelt Mfv.II.10.422/2018/10. számú ítéletével a Fővárosi Törvényszék 7.Mf.681025/2017/10. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érintette, azon rendelkezését, amellyel az FKMB 24.M.1432/2015/42. számú ítéletét a lejárt keresetvesztési járadék megfizetése körében helybenhagyta, hatályon kívül helyezte, az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, és az alperes marasztalásának összegét 12.702.195 forintra, és ezen összegnek 2014. augusztus 17-től a kifizetésig számított késedelmi kamatára leszállította, ezt meghaladóan a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

[4] A 24.M.1432/2015. számú peres eljárás megindítását megelőzően a felperes 2014. július 24-én kártérítési igényt terjesztett elő az alperes vezetőjénél, amelyben a felmentését megelőző időszakra az egészségügyi szabadság ideje alatt megvont 10%-os illetménycsökkentés és szolgálati idő támogatás jogcímén összesen nettó 126.000 forint megfizetésére kérte kötelezni a munkáltatót. Ezen túlmenően érvényesítette a 2011. augusztus 8-tól 2014. július 31-ig terjedő időre a nyugellátás és a szolgálati illetmény különbözetét. Az országos rendőrfőkapitány a 2015. júliusában kelt (nap nélkül dátumozott) határozatszáma 5 számú határozatával a felperesi kártérítési igényt elutasította. A 24.M.1432/2015. számú perben a felperes 2015. augusztus 24-én keresetváltoztatást terjesztett elő, amelyben a felmentését megelőző időszakra eső, az egészségügyi szabadság ideje alatt megvont 10%-os illetménycsökkentés és szolgálati idő támogatás nettó 126.000 forintos összegének megfizetésére, valamint 2015. szeptember 1-től kártérítési járadék, és nem vagyoni kár megfizetésére kérte az alperest kötelezni. A kártérítési járadék tekintetében a felperes a mindenkori társadalombiztosítási ellátás és a legutolsó beosztása szerinti illetménye közötti különbözetet érvényesítette. A 24.M.1432/2015. számú peres eljárásban a felperes többször is keresetváltoztatást terjesztett elő; a 2016. szeptember 6-i érkeztetésű keresetpontosításában az elmaradt illetmény összegéből levonásba helyezte a társadalombiztosítási ellátás összegét, a 2016. november 15-i érkeztetésű keresetpontosításában az elérhető nettó illetmény és a szolgálati járandóság különbözetét igényelte keresetvesztési járadékként, míg a 2017. január 10-i érkeztetésű keresetpontosításában már a kiesett, összesen 52 havi támogatásként közterhekkel csökkentve és személyi jövedelemadóval bővítve 2.034.118 forint szolgálati időt elismerő támogatás iránti igényt terjesztett elő. Az FKMB a már felhívott 2017. március 14-én kelt 24.M.1432/2015/42. számú ítéletében a szolgálati időt elismerő támogatás megfizetésére irányuló kereset tárgyában a pert a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 157.§ a) pontja és 130.§ (1) bekezdés f) pontja alapján időelőttiiségre hivatkozással megszüntette, mert felperes ezen igényt munkáltatójánál kártérítési kérelmében nem terjesztette elő. Az elsőfokú bíróság ítéletének ezen rendelkezése vonatkozásában a peres felek fellebbezéssel nem éltek, így az 2017. április 26-án jogerőre emelkedett.

[5] A felperes a 2018. november 16-án kelt beadványában kártérítési igényt terjesztett elő az alperesnél a szolgálati időt elismerő támogatás elmaradt részének megfizetése iránt, kérelme 2.034.118 forint kárigény megfizetésére irányult a 2010. augusztus 20. és 2014. december 31. közötti folyósítás elmaradása miatt, ekként elmaradt 52 havi

támogatás kifizetését kérte. Az alperes vezetője a 2019. január 9-én kelt határozatszám 6 számú határozatával a kártérítési igényt elutasította. Indokolása szerint a kárnak a szolgálati viszonyral való összefüggése nem bizonyított, továbbá felperes 2014. július 24-én terjesztett elő megtérítési igényt a szolgálati időt elismerő támogatás folyósításának megszüntetése miatt, azonban a 2011. július 24-ét megelőzően esedékessé vált támogatási összegek a hároméves elévülési időre tekintettel elévültek. A felperes 2019. február 20-án keresetet terjesztett elő, és a végső, 2019. november 26-i érkeztetésű keresetpontosításában a ki nem fizetett 51 hónapra járó szolgálati időt elismerő támogatás megfizetésére kérte kötelezni az alperest havi nettó 39.118 forint, összesen 1.995.018 forint összegben, a kérelmet elutasító határozat hatályon kívül helyezése mellett.

[6] Az FKMB a 2020. február 18-án kelt 66.K.30.595/2019/15. számú ítéletével a felperes keresetének részben helyt adott, kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 662.902 forint kártérítést, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az ítélet ellen mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő, amelynek folytán a Kúria kijelölése alapján (Kkk.IV.39.699/2021/3.) eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2021. június 24. napján kelt és jogerős 1.Mf.31.114/2021/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A másodfokú bíróság a megismételt eljárásban előírta, hogy felperest fel kell hívni, hogy egyértelműen nyilatkozzon a kereseti kérelmről, arról, hogy kárigényét milyen összegben tartja fenn, figyelemmel arra is, hogy az elsőfokú eljárás során többször módosította kereseti kérelmét, és a fellebbezési eljárásban is más összeget jelölt meg. Nyilatkoztatni kell felperest, hogy fenntartja-e a kártérítési határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelmét. Ezt követően a beadványt meg kell küldeni alperesnek, majd ezen kereseti kérelemről és az abban foglalt hivatkozásokról kell döntenie a rHszt. szabályai alapján. Az elévülés szempontjából értékelni kell felperes korábbi bírósági igényérvényesítéseit, így a 41.M.811/2013. és 41.M.1165/2012. számú ügy iratatait is.

[7] A megismételt eljárásban kiadott bírói felhívásra a felperes a keresetét pontosította, kérte kötelezni az alperest kártérítésként ki nem fizetett szolgálati időt elismerő támogatás címén 2010. október 1. napjától 2014. december 31-ig terjedő összesen 51 hónapra havi nettó 33.250 forint alapján 1.695.750 forint, továbbá ezen összegnek 2015. január 1-től a kifizetésig terjedő időre járó törvényes mértékű kamata, valamint ügyvédi munkadíj megfizetésére. A kártérítési határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelmét nem tartotta fenn. A Fővárosi Törvényszék a 2022. április 5. napján kelt 6.K.704.632/2021/13. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 197.500 forint együttes első- és másodfokú perköltséget, továbbá 336.600 forint együttes első- és másodfokú eljárási illetéket 2.950.000 forint pertárgyérték figyelembevételével. Megállapította, hogy a felperes szolgálati időt elismerő támogatás elmaradása miatt előterjesztett kártérítési igénye tekintetében az elévülési idő nem szakadt meg és nem nyugodott, az joghatályos igényérvényesítés hiányában 2017. december 31-én elévült, ezért az elévült kereseti kérelmet a Kp. 88.§ (1) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint elutasította (Indokolás [45]-[53]).

[8] A felperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2023. május 17-én kelt és jogerős 3.Kf.700.275/2022/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét nagyobb részben helybenhagyta, kisebb részben a per tárgyának értéke és az elsőfokú eljárásban fizetendő eljárási illeték tekintetében megváltoztatta, és kötelezte a felperest, hogy összesen 244.387 forint együttes első- és másodfokú eljárási illetéket fizessen meg. A felperes a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyet a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a 2023. október 12-én kelt Kfv.VII.45.105/2023/5. számú

végzéssel a törvényben meghatározott határidőn túli előterjesztés miatt visszautasított. A kúria felülvizsgálati kérelmet visszautasító végzésével szemben a felperes alkotmányjogi panasz indítványt terjesztett elő, amelyet az Alkotmánybíróság Hivatala IV/195/2024. ügyszám alatt nyilvántartásba vett.

II.

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[9] A felperes 2019. november 14-én kártérítési igényt terjesztett elő az alpereshez a 45 év után járó jubileumi jutalomnak megfelelő összeg kártérítésként történő kifizetése iránt. Hivatkozott arra, hogy a Kúria az Mfv.II.10.422/2018/10. számú ítéletével lezárult perben a bíróság jogerősen kimondta, hogy szolgálati jogviszonyának 2011. augusztus 7-i hatállyal, a hivatásos szolgálatra való alkalmatlanságára tekintettel, felmentéssel történt megszüntetésére szolgálati kötelekkel összefüggő okból került sor, amelyért az alperes kártérítési felelősséggel tartozik a 45 év után járó jubileumi jutalom és törvényes késedelmi kamata kifizetése iránt, amely 2018. december 31-én vált esedékessé. Az alperes a határozatszám 7 számú határozatával az elmaradt jubileumi jutalom címén előterjesztett kárigényt megalapozatlanság miatt elutasította.

A pontosított kereset és a védírat

[10] A felperes a pontosított keresetében a kártérítési kérelmét elutasító alperesi határozat hatályon kívül helyezését és az alperes kötelezését kérte a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 110. § (1) bekezdés d) pontja, 164. § (1) bekezdés a) pontja, 165. §-a, 241. § (1) bekezdése és 245. § (3) bekezdése alapján a 45 év szolgálati viszonyban töltött idő esetén járó jubileumi jutalom (7 havi távolléti díjnak megfelelő összeg), nettó 4.041.002, - forint és ezen összeg után 2019. január 1-től a kifizetés napjáig számított törvényes késedelmi kamata megfizetésére.

[11] Állította, hogy az alperes figyelmen kívül hagyta azt a lényeges tény, hogy hivatásos szolgálatra való alkalmatlanságát eredményező megbetegedése szolgálati kötelekkel összefüggésben keletkezett, idő előtti nyugállományba helyezésére az alperes felróható, vétkes magatartása miatt került sor, önhibáján kívül nem tölthette ki ténylegesen az előírt szolgálati időt. A Hszt. 245. § (3) bekezdéséből adódóan az elmaradt jövedelem megállapításánál figyelembe kell venni azt a jövőbeli változást is, amelynek meghatározott időpontban való bekövetkezésével előre számolni lehetett. Márpedig a 45 éves jubileumi jutalom tipikusan ilyen juttatás, amelynek esedékessége a meghatározott időpontban (2018. december 31.) bekövetkezett, és miután a vonatkozó rendelkezések jelenleg is hatályosak, a járandósággal előre számolni lehetett. Irreleváns, hogy a Hszt. 245. § (1) bekezdése szempontjából a jubileumi jutalom a rendszeres juttatások körébe tartozik-e vagy sem és az is közömbös, hogy a távolléti díj fogalmkörébe sorolható-e. 1956. február 27-én született, így

az öregségi nyugellátásra való jogosultságát a hatályos rendelkezések alapján 2020. augusztus 27-én szerezte meg, erre tekintettel a 45 éves jubileumi jutalom esedékességének időpontjában megbetegedés hiányában szolgálati jogviszonyban állt volna. Álláspontja szerint keresetének jogalapja egyértelmű, az alperes kártérítési felelőssége objektív, olyan okot viszont nem bizonyított az alperes, ami alapján korábban megszűnt volna szolgálati viszonya; önhibáján kívül kényszerült nyugdíjba, tehát olyan helyzetbe kell hozni a kártérítés szempontjából, mintha jogviszonya nem szűnt volna meg.

[12] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, az igény jogalapját vitatta. Kifejtette, hogy a jubileumi jutalom intézményénél figyelemmel kell lenni arra, hogy a hivatásos jogviszonyhoz köthető hűség jutalmazásaként szabályozott jogintézmény rendeltetése az, hogy az illetményen felül, a hivatásos állomány tagjának a rendvédelmi szervnél eltöltött kiemelkedő szolgálati idejét honorálja. Tekintettel arra, hogy felperes a jubileumi jutalom kifizetéséhez előírt szolgálati időt ténylegesen nem töltötte le, jogviszonya nem állt fenn, az elmaradt jövedelemként kifizetett távolléti díjon felül, a kifejezetten a hosszú időn át ellátott közszolgálat elismeréseként járó jubileumi jutalomra nem vált jogosulttá. A Hszt. 245. § (1) bekezdése alapján a szolgálati viszony körében az elmaradt jövedelem megállapításánál a távolléti díjat, továbbá a rendszeres szolgáltatások pénzbeli értékét kell/lehet figyelembe venni, a jubileumi jutalom azonban szolgálati viszonyból származó jövedelemnek minősül, és nem esik sem a távolléti díj, sem a rendszeres szolgáltatások körébe, így a munkáltatót kártérítési kötelezettség nem terheli. A jubileumi jutalom kártérítésként történő kifizetése a Hszt. 245. § (3) bekezdése alapján csak abban az esetben lenne megalapozott, ha a kár, valamint annak szolgálati viszonytal való összefüggése kétséget kizáróan bizonyított lenne. A felperes kárigényével összefüggésben azonban csupán fiktív alapon lehet következtetést levonni arra nézve, hogy egészségkárosodása hiányában a szolgálati viszonya a 45 éves jubileumi jutalom esedékessé válásának időpontjában is fennállt volna. Fiktív tényállás alapján a kárigény megalapozottan nem bírálható el, és a kár szolgálati viszonytal való összefüggésének bizonyíthatatlansága a Hszt. 242. § (1) bekezdésében foglaltak miatt felperes terhére esett.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[13] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolását a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 347. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt rövidített indokolással hozta meg, így a rövidített indokolás kizárólag a bíróság által megállapított tényállást a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmei nyilatkozatai rövid ismertetését, az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és a rövidített indokolás törvényi feltételére történő utalást tartalmazta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[14] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kötelezését kérte a kereseti kérelmében megfogalmazott kártérítési igénye (45 év után járó jubileumi jutalom és késedelmi kamata) teljesítésére. Állította, hogy az elsőfokú ítélet sérti az

Alaptörvény 28. cikkét, a Kp. 2. § (1) és (4) bekezdését, 85. § (1) és (2) bekezdését, jogkérdésben jelentősen eltér a Kúria által közzétett Mfv.I.10.581/2015., Mfv.I.10.038/2016. számú döntésektől és a 3/2018. (IX. 17) KMK. véleményről. A Hszt. preambuluma és miniszteri indoklására utalva hivatkozott arra, hogy a jogalkotó célja a három állami alkalmazotti állománycsoport (hivatásos rendvédelmi dolgozók, kormánytisztviselők, ügyészek) státuszát rendező jogszabályok lehető legteljesebb mértékű harmonizációja volt. Mindezt jelzi, hogy a munkáltató kártérítési felelőssége körében a leglényegesebb jogszabályok azonos módon kerültek megfogalmazásra mindhárom hivatásrend tekintetében, sőt a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) hatálya alá tartozó nem állami munkavállalók esetében is. A vonatkozó jogszabályok: a Hszt. 241. § (1) bekezdése, 244. §-a, 245. § (1)-(3) bekezdése; a honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvény (a továbbiakban: Hjt.) 172. § (1) bekezdése, 173. § (1) és (2) bekezdése; a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 167. § (1) bekezdése, 169. § (1) bekezdése; az Mt. 166. § (1) bekezdése, 167. § (1) bekezdése, 169. § (1) bekezdése, 177. §-a; a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:528. § (5) bekezdése; a legfőbb ügyész, az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak jogállásáról és az ügyészi életpályájáról szóló 2011. évi CLXIV. törvény (a továbbiakban: Üszt.) 43. § (3) bekezdése részletes összehasonlító bemutatása egyértelműen igazolja a jogalkotói szándékot, hogy a munkáltatóknak – legyen az bármely hivatásrendhez tartozó vagy civil – a munkavállalókkal szemben fennálló kártérítési kötelezettsége azonos módon szabályozott, mégpedig feltétlen és teljeskörű. Csak ezen jogértelmezés van összhangban az Alaptörvény rendelkezéseivel, az adott törvény céljával, a józan ész és a jóérköles követelményeivel. E követelményeket figyelmen kívül hagyó, vagy szűkítő jogértelmezés Alaptörvény- és jogszabályellenes.

[15] Az elsőfokú bíróság az eljárása során és az ítélet meghozatalakor figyelmen kívül hagyta a Hszt. 241. § (1) bekezdését (teljeskörű kártérítési felelősség) és a kereseti kérelem elutasítását kizárólag a 245. § (1) bekezdés első fordulatra alapozta, a keletkezett kár mértékét – önkényesen – a távolléti díjra szűkítette, noha csak az egy számítási alapegység a havonkénti járandóság megállapításához. Megsértette továbbá az elsőfokú bíróság a Kp. 2. §-át, nem biztosított hatékony jogvédelmet a jogsértő közigazgatási tevékenységgel kapcsolatban, és sérült a Kp. 85. §-a. Tényállása rendkívül hiányos, nem tartalmazza a keresetben és a tárgyalás folyamán is előadott, a kártérítési igény elbírálása szempontjából lényeges tényeket. Nem a valóságnak megfelelően szerepel megbetegedése, amely 2010. július 15-én szolgálati helyén, szolgálati időben az alperes egyik magasrangú és beosztású vezetője által elkövetett súlyosan jogellenes és erkölcstelen támadás és bántalmazás közvetlen következményeként alakult ki, majd elhúzódott, végső soron pedig idő előtti nyugdíjazását eredményezte. A helyzetét tovább súlyosbította, hogy az akkori állományilletékes parancsnok szoros barátság okán nagymértékben elfogult volt a jogsértő/károkozó személy mellett és nagyfokú közömbösséget mutatott sorsa iránt. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az élethivatásnak tekintett hivatásos szolgálati jogviszonya jogellenes okból eredő megszüntetése 54 éves korában történt, amikor az elhelyezkedési esélyei már jelentősen korlátozottak voltak. Mindezen tények a 24.M.1432/2015. szám alatt folytatott alapeljárásban kétséget kizáróan bizonyítást nyertek. Az elsőfokú bíróság által jelentősen leegyszerűsített tényállás azért is érthetetlen, mert a per felfüggesztésére korábban éppen azért került sor, mert az alapügy iratainak megismerését a bíróság is szükségesnek látta.

[16] A felperes továbbá a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (BHGY) közzétett Kúria Mfv.I.10.581/2015. (BHGY-MJ-2016-400) számú döntés kapcsán (ügyész szolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei) hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélettől eltérően a Kúria kártérítés címén megítélte a károsult részére az elmaradt

illetményt, általáný kártérítést, jubileumi jutalmat, ruházati költségtérítést, cafetéira juttatást. A Kúria az Mfv.I.10.038/2016. (BHGY-K-MJ-2017-93) számú közzétett ítéletében (köztisztviselő közszolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei) kártérítés címén a köztisztviselőnek megítélte az elmaradt jövedelmet, hűségjutalmat, jubileumi jutalmat, elmaradt cafetéira. A Kúria a munkáltató egészségkárosodásért fennálló kártérítési felelőssége összecszerűségének egyes kérdéseiről szóló 3/2018. (IX. 17) KMK véleménye 3. pontjában rögzítette, hogy az elmaradt jövedelembe be kell számítani azt a juttatást is, amelyet a munkáltató a munkavállalói részére a káreseményt követően folyósít. Az indokolás egyértelműsítette, hogy az elmaradt jövedelem meghatározásánál figyelembe kell venni azt a jövőbeni változást is, amelynek bekövetkezésével számolni lehet (pl. a káreseményt követően valamennyi munkavállaló részére biztosított étkezési hozzájárulás, egészségpénztári befizetés), amelyekhez a káresemény hiányában a károsult is hozzájutna. Rögzítette, hogy a munkáltató által a káreseményt megelőzően nyújtott egyéb pénzbeli juttatás külön, e jogcím alapján érvényesíthető (pl.: jubileumi jutalom).

[17] Az alperes az ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a fellebbezés konkrét jogszabálysértést, továbbá a Kúria határozatában foglalt jogkérdéstől való eltérést konkrétan nem jelölt meg, illetve azok indokolását nem adta elő. Az általánosságban megjelölt Alaptörvény 28. cikkéből és a felsorolt jogszabályokból a jogszabálysértés nem állapítható meg. Hangsúlyozta, hogy a Hszt. *suis generis* jogszabály, így a hatálya alá tartozó hivatásos szolgálati jogviszony tekintetében a más foglalkoztatási jogviszonyokra vonatkozó jogszabályok nem alkalmazandók, továbbá azok nem minősülnek a Hszt. háttérjogszabályának sem. A Kúria Mfv.I.10.581/2015/1. és Mfv.I.10.038/2016. számú határozatai jelen ügyben irrelevánsak, ügyészégi és köztisztviselői jogviszonyok jogellenes megszüntetésére és annak jogkövetkezményeinek megállapítására (pl.: jubileumi jutalom kifizetésére) irányultak, míg a jelen per tárgya hivatásos szolgálati jogviszonnyal (r. Hszt., Hszt.) összefüggő. A hivatkozott határozatokból a jubileumi jutalom jövőbeli esedékességére vonatkozó tények nem állapíthatók meg, a 3/2018. (IX. 17) KMK vélemény pedig munkáltatói kártérítési felelősség egyes kérdéseire az Mt. szabályozásának értelmezésével tér ki. Az alperes utalt a Kúria Kfv.VI.37.416/2022/10. számú ítéletének elvi tartalmára, miszerint a közigazgatási per elbírálása során a Kúria más ügyben hozott határozatát ügyazonosság esetén kell követni. Nincs ügyazonosság eltérő anyagi jogi háttérű, azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kérelmet tartalmazó, vagy azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő tényállású közigazgatási ügyek és annak alapján indult közigazgatási jogviták között.

[18] A felperes által megjelölt tényállási hiányosság tekintetében előadta, hogy felperes szolgálattal összefüggő megbetegedése körülményei jelen pernek nem képezték a tárgyát, az ítéletnek arra vonatkozóan megállapítást nem kellett tartalmaznia, ezen túlmenően a 2024. február 20-án megtartott tárgyaláson a peres felek egyező nyilatkozatuk alapján hozzájárultak ahhoz, hogy az ítélet rövidített indokolást tartalmazzon. Az elsőfokú bíróság döntését felperesi állítással ellentétben nem kizárólag a Hszt. 245. § (1) bekezdésére alapította.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[19] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[20] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között - a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül - bírálta felül.

[21] Elsőként a fellebbezésben megjelölt eljárási jogszabálysértéseket (fellebbezés 2. és 3. pontjai) vizsgálta; megállapította, hogy a Kp. – fellebbezésben megjelölt – 2. § és 85.§-a vizsgálatánál figyelembe kellett vennie, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Pp. 347.§ (1) bekezdés d) pontja alapján rövidített indokolást tartalmazott.

[22] A másodfokú bíróság előjáróban rámutat, hogy a hatékony jogvédelmi feladatát a közigazgatási bíróság - néhány hivatalbóli eljárást leszámítva - a közigazgatási per keretei között látja el, az eljárás kereteit pedig a felek által előadott kérelmek, nyilatkozatok határozzák meg. Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a kereseti kérelemnek pontosnak, határozottnak kell lennie, ugyanis ez jelöli ki a közigazgatási bíróság eljárásának a keretét (Kúria Kfv.V.35.084/2014/10.).

[23] A közigazgatási jogvitának, a közigazgatási tevékenység jogszerűségének a kereseti kérelem, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei közötti vizsgálata, elbírálása (a kereseti kérelemhez kötöttség) azt jelenti, hogy a bíróság csak a keresetlevélben megjelölt jogsértéseket vizsgálhatja, döntése nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, a felek által előadott kérelmeken. A kereseti kérelemhez kötöttség lényeges, garanciális rendelkezés, amelynek megsértése főszabály szerint lényeges eljárási szabályszegés. Ha a bíróság ítéletével a felperes kereseti kérelméről nem döntött (nem merítette ki a keresetet), vagy a felperes által nem hivatkozott jogszabályok megtartottságáról, illetve azoknak való meg nem felelésről mondott értékítéletet (túlterjeszkedett a kereseten), ez lényeges eljárási szabályszegés (Kúria, Kfv.I.35.407/2014/6., Kfv.I.35.409/2014/6., Kfv.I.35.491/2014/6.).

[24] A peres felek a per 2024. február 26. napján tartott tárgyalásán hozzájárultak ahhoz, hogy a bíróság ítéletét a Kp. 84. (2) bekezdése alapján irányadó, a Pp. 347. § (1) bekezdés d) pontja szerinti rövidített indokolással hozza meg. A bíróság ügy érdemében hozott rendelkezése a rövidített indokolás szerint a következő jogszabályhelyeken alapult: Hszt. 168. §-án, 245. § (1) és (3) bekezdésén, a 343. § (1) bekezdésén és a 344. § (5) bekezdésén, a peres eljárás a költségmentesség és költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény (a továbbiakban: Kmtv.) 3. § (1) bekezdés d) pontján, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontján, a 45/A. § (4) bekezdésén, az 59. § (1) bekezdésén, a 62. § (1) bekezdés h) pontján, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 3. § (2) bekezdése a) pontján, 3. § (6) bekezdésén, 4. § (1) bekezdés a) pontján, a Kp. 2. § (4) bekezdésén, 35. § (1) bekezdésén, a 88. § (1) bekezdés a) pontján, a 99. § (2) bekezdésén, a 133. § (3) bekezdésén, a Pp. 82. §-án, a 83. § (1) bekezdésén, a 101. § (1) bekezdésén, a 102. § (1) bekezdésén és a 351. § (2) bekezdés a) pontján.

[25] A Pp. lehetővé teszi az ítélet egyszerűsített (rövidített) indokolását, a 347.§-ában felsorolt – vagylagos – esetekben, az (1) bekezdés d) pontja alapján akkor, ha ahhoz valamennyi fél hozzájárult. Ezekben az esetekben az ügy körülményeire vagy a felek nyilatkozataira tekintettel állapítható meg, hogy nincs szükség teljeskörű, részletes indokolásra, így annak elegendő csak bizonyos, az anyagi jogerőhatást és az új tényekre alapított perújítás megengedhetőségének megítélését megfelelően biztosító elemeket

tartalmaznia. A Pp. egységesíti a rövidített indokolás tartalmát, az minden esetben kizárólag a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat, és a rövidített indokolás törvényi feltételére történő utalást kell, hogy tartalmazza. Fontos, hogy az ítélet egyéb szerkezeti elemei (bevezető rész, rendelkező rész, perorvoslati rész, záró rész) ilyen esetekben is változatlanok, az egyszerűsítés – ahogyan azt a jogintézmény neve is tükrözi – csak az indokolást érinti. A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt vizsgálta, hogy az ügyben a rövidített indokolás szabályainak alkalmazása megfelelő volt-e. A felek a Pp. 350. § (6) bekezdése szerint hozzájárultak ahhoz, hogy az ítélet írásba foglalása rövidített indokolással történjen, amelyet a bíróság a rövidített indokolás [12] bekezdésében rögzített, összhangban a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatokkal.

[26] Az ítéltábla kiemeli, hogy a Pp. 347. §-a szerinti rövidített indokolást tartalmazó ítélet is a Pp.340. §-nak megfelelően, a per érdemében határoz. A rövidített indokolás alkalmazhatósága esetén ezért figyelemmel kell lenni arra, hogy a döntés ezen alapvető funkcióját maradéktalanul betöltse. Ha az ítélet indokolása teljes, akkor a hivatkozások esetleges pontatlanságainak a jelentősége nem lenne feltétlenül és minden esetben meghatározó. A rövidített indokolás azonban csak jogszabályi hivatkozásokat tartalmaz a döntést indokoló részében. Szöveges rész hiányában, pontatlan hivatkozásokkal a bíróság döntése összességében nem teljesítheti maradéktalanul aktusvizsgálati perben a közigazgatási határozat jogszerűsége vizsgálatának, marasztalási igény esetén a jogalapra (jogcím) és összecszerűsége vonatkozó megállapítás funkcióját, sem pedig azt, hogy az ügy elbírálása tisztességes eljárás keretei között történjen. A Kúria a Kfv.VI.35.194/2023/5. számú végzésében (BHGY K-KJ-2023-1169) megállapította, hogy az ügyben az előbbiekkal összefüggő hibák esetén sérül a Kp. 2. § (2) bekezdése, a bírói döntés érdemi jogorvoslati szerepe. A rövidített indokolást tartalmazó ítéletnek is a per érdemében kell határoznia akként, hogy az az ítélet jogszabályi alapjának megjelölése a jogalapot illetően teljeskörű és pontos legyen.

[27] Márpedig az elsőfokú bíróság ítéletének egyszerűsített indokolásából - amelyik csak a megjelölt jogszabályi hivatkozásokat tartalmazza, de azt pontosan felsorolva, - megismerhető volt az ítélet jogalapja, teljesült a Kp. 2. § (2) bekezdése alapján a bírói döntés érdemi jogorvoslati szerepe, a felperesi állítással ellentétben az elsőfokú bíróság döntését nem kizárólag a Hszt. 245. § (1) bekezdésére alapította, az ítéletben foglalt tényállás az egyszerűsített indokoláshoz igazodott, a rövidített indokolás törvényi feltételeinek megfelelően. Ilyen esetben minden esetben kizárólag a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat, és a rövidített indokolás törvényi feltételére történő utalást tartalmazza. Fontos, hogy az ítélet egyéb szerkezeti elemei (bevezető rész, rendelkező rész, perorvoslati rész, záró rész) ilyen esetekben is változatlanok, az egyszerűsítés – ahogyan azt a jogintézmény neve is tükrözi – csak az indokolást érinti.

[28] Mindezekből következik, hogy a fellebbezéssel támadott ítéletnek nem kellett tartalmaznia a fellebbezésben kifogásolt elemeket a felperes megbetegedésének kiváltó okait azt, hogy 2010. július 15-én szolgálati helyén szolgálati időben az ORFK egyik magasrangú és beosztás vezetője abúzált, nem kellett ismertetni a szolgálati kötelemekkel összefüggő egészségkárosodása iránt folyamatban volt alapperbeli releváns körülményeket, abból adódóan, hogy a perben a felek közösen hozzájárultak a rövidített indokoláshoz.

[29] A fellebbezés 1. pontját vizsgálva a másodfokú bíróság rámutat, hogy az Alaptörvény 28. cikke a bíróságokra nézve expressis verbis rögzíti az Alaptörvénnyel összhangban álló, Alaptörvény-konform értelmezés kötelezettségét.

[30] A Kúria Büntető-, Polgári-, és Közigazgatási Kollégiuma Joggyakorlat-elemző csoportja (2020.El.II.JGY.E.1.- az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazása a gyakorlatban) foglalkozott az Alaptörvény 28. cikk alkalmazásának korlátaival is. E körben megállapította, hogy: „az Alaptörvény 28. cikke a jogszabályértelmezéshez ad támpontot, jogszabály (bevonása) nélkül az értelmezési klauzula önmagában, a bírósági eljárásban nem alkalmazható. Ezzel függ össze, hogy törvénysértőnek az az ítélet és jogértelmezés tekinthető, amelynek nincs normatív alapja, mert az olyan mértékben oldódott el a perben alkalmazandó jogszabálytól, hogy arra a döntés és annak indokolása logikusan már nem vezethető vissza. Az Alaptörvény 28. cikke a normatartalomhoz kötöttséget nem oldja fel. A bíróság az Alaptörvény 28. cikke alapján nem alkothat jogot, a joghézag kitöltésére ez az alaptörvényi szabály nem nyújt lehetőséget. A kúriai gyakorlat szerint az alkotmányos felhatalmazás nélkül a normatartalomtól eloldódó, normatív alappal nem rendelkező jogértelmezés elfogadhatatlan. Az Alaptörvény tehát a bíróságok jogalkalmazása során végzett jogértelmezésre vonatkozóan határoz meg követelményt, nem pedig jogalkotásra ad felhatalmazást a részükre. A felülvizsgálati ítéletekben rendre visszatérő álláspont, hogy az Alaptörvény 28. cikkének felhívásával nem lehet *contra legem* értelmezésre vezető következtetésre jutni. Az értelmezés alapja mindig a jogszabály nyelvtani tartalma kell legyen, erre „ültethetők rá” az értelmezési módszerek. Az írott normaszövegen alapuló nyelvtani értelmezés nemcsak egy a sok-sok metódus között, hanem ahogy az Alaptörvény „felülről”, úgy a nyelvtani értelmezés „alulról” tartja össze az értelmezési módszereket. A pozitív joggal szemben álló értelmezés a bírói gyakorlatban megengedhetetlen”.

[31] Hasonlóképpen foglalt állást az Alkotmánybíróság gyakorlata.

[32] A 21/2023. (VIII. 7.) AB határozat rögzítette, hogy „[a]z Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek” (Indokolás [32]). Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az önkényes bírói jogértelmezés az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére vezethet. Az Alkotmánybíróság a jogalkalmazói önkény fennállásából fakadóan azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét. Amennyiben a bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályok figyelmen kívül hagyásával jár el, a jogértelmezési hiba *contra constitutionem* önkényessé válik {33/2021. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [30]}. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság ebben az esetben is figyelemmel van az Alaptörvény 28. cikkében meghatározott jogértelmezési szabályokra és azokkal összefüggésben az esetlegesen alaptörvénysértő önkényes bírói jogértelmezésre, mely ekként alkotmányos vizsgálat tárgya lehet {3133/2023. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [17]}. Alaptörvény-ellenességhez vezet ugyanis, ha a bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat kifejezetten figyelmen kívül hagyja {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [28]}. Ilyen alaptörvény-ellenes jogértelmezésre került sor akkor, amikor a Kúria az egyértelműség 29/2012. (V. 25.) AB határozatban meghatározott fogalmán túlterjeszkedve, az értelmezési kereteket kitágítva hozott döntést {21/2023. (VIII. 7.) AB határozat, Indokolás [38]–[39]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „[...] önmagában egy *contra legem* ítélet még nem szükségképpen alaptörvény-ellenes (*contra constitutionem*) ítélet. Kivételesen, kellően súlyos esetekben azonban egy *contra legem* jogalkalmazás is felemelkedhet alkotmányjogilag értékelhető szintre, és a bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapításához vezethet {20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]; 29/2021. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [28]}” {3101/2024. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [38]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „[i]yen kivételes esetnek tekinthető egyebek között, ha a bíróság ítélete az Alaptörvény megszabta értelmezési tartományt

megsérti, és ezáltal a bírói döntés alaptörvény-ellenes lesz. A jogszabályokat az Alaptörvény biztosította kereteken belül a bíróságok értelmezik; az Alkotmánybíróság nem avatkozhat be minden olyan esetben a bíróságok tevékenységébe, amikor valamilyen (állítólagos vagy tényleges) jogszabálysértő jogértelmezésre vagy jogalkalmazásra került sor.” {3101/2024. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [39]}.

[33] A felperes az Alaptörvény 28. cikke megsértése körében az egyedi ügyön jelentősen túlmutató, a hivatkozott állami alkalmazotti állománycsoport (hivatásos rendvédelmi dolgozók, honvédek kormánytisztviselők, ügyészek) jogviszonyát rendező jogszabályoknak a lehető legteljesebb mértékű harmonizációját, mint jogalkotói cél teljesülését, és az azzal összhangban álló jogalkalmazói jogértelmezést kérte számon, mellyel a másodfokú bíróságtól *contra legem* jogértelmezést várt el. Helytállóan hivatkozott az alperes a fellebbezési ellenkérelemben arra, hogy a Hszt. *sui generis* jogszabály, így a hatálya alá tartozó hivatásos szolgálati jogviszony tekintetében a más foglalkoztatási jogviszonyokra vonatkozó jogszabályok az egyedi ügyben nem alkalmazandók, másrészt azok nem minősülnek a Hszt. háttérjogszabályának sem.

[34] A Hszt. felülírása, kitágítása a bíróság részéről már nem jogértelmezés, hanem *contra legem* jogalkalmazás, valójában jogalkotási tevékenységet jelent, ami felvetné a bíróságok törvényeknek való alárendeltsége elvének a sérelmét is.

[35] Az alkotmánybíróság értelmezése szerint a jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás” {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]; de ugyanígy: 3173/2015. (IX. 23.) AB határozat, Indokolás [52]}.

[36] Nem foghatott helyt a felperes fellebbezése a Kúria által közzétett hivatkozott határozatoktól jogkérdésben való eltérés tekintetében sem. Az Mfv.I.10.581/2015/6. és az Mfv.I.10.038/2016/14. számú kúriai döntésekben foglaltak ügyszabotosság hiányában nem irányadóak. A hivatkozott eseti döntésekben egyrészt a csoportvezető ügyészi beosztású felperes esetében hivatalvesztés fegyelmi büntetést kiszabó határozat jogellenességének megállapításával 12 havi illetményének megfelelő átalánykártérítés, 16 havi illetményének megfelelő végkielégítés, elmaradt illetmény, jubileumi jutalom, ruhapénz és cafetéra megfizetésében marasztalták a munkáltatót, másrészt az ügyintéző munkakört betöltő felperes esetében a munkáltatói jogkör-gyakorló jegyző indokolás nélküli felmentéssel jogellenesen megszüntetett közszolgálati jogviszonyra tekintettel került sor kártérítés (elmaradt illetmény, jubileumi jutalom) megállapítására; ezzel szemben a perbeli esetben a ny.r. dandártábornok felperes esetében a szolgálati kötelezésekkel összefüggő egészségkárosodás eredményezte a jogviszony megszüntetését, amelyek között ügyszabotosság nem áll fenn (sem ténybeli, sem jogi alapon). A másodfokú bíróság hivatkozik a Kúriának – többek között – a Jpe.I.60.002/2021/7. számú határozatában lefektetett ügyszabotosság megállapításának kritériumaira. A jogegység követelményét akkor kell érvényre juttatni, ha a Kúria közzétett döntése(i) és az ítélező tanács döntése között az ügyszabotosság kimutatható. Eszerint az ügyszabotosság több tényező által befolyásolt, összetett jogfogalom, amelyet mindig esetről esetre kell vizsgálni. Ennek során szigorúan kell venni az összehasonlított bírói döntésekben az alkalmazott anyagi jogszabály egyezőségét (hatály, normatartalom) és a jogértelmezés szempontjából releváns tények lényegi hasonlóságát, továbbá közigazgatási perben – a kérelemhez kötöttség (kérelmek keretei közötti eljárás) és a közigazgatási ügy tárgya által meghatározott vizsgálat miatt – a hatósági, a kereseti és a felülvizsgálati kérelem ténybeli és jogi azonosságot befolyásoló elemeit. A felperes által hivatkozott ügyek azonban tehát eltérő anyagi jogi háttérűek, eltérő tényállásúak, egymással össze nem vethetőek.

[37] A fent kifejtettekre tekintettel a felperes fellebbezése alaptalan volt, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[38] A pervesztes felperes a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdése útján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles viselni a pernyertes alperes másodfokú eljárásban felmerült, perköltségét, igazodva IMr. 3. § (2) bekezdés a) pontjában, valamint (5) bekezdésében, továbbá 4. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakhoz.

[39] Az Itv. 62.§ (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39.§ (3) bekezdés c) pontja és 47.§ (1) bekezdése által meghatározott mértékű (323.280 forint) fellebbezési illeték viselésére a másodfokú bíróság a felperest a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 101.§ (1) és 102.§ (1) bekezdései alapján kötelezte. A fizetendő illeték az Itv. 78.§ (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358.§ (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesznek eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[40] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. szeptember 18.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró